

[Schlüter.]

en kendsgerning og inden for det næste års tid ydes til virksomhederne med henblik på en nedbringelse af varepriserne. Man kan mene, hvad man vil om dette nye system, men det forslår i hvert fald kun som en spand vand over for en fabriksbrand, sådan ligger det. Denne politik er fuldstændig utilstrækkelig og vil ikke nå sit mål i en situation, hvor vi så sent som i sidste uge får bekræftet af økonomiske eksperter, at vi må vente en samlet lønudvikling i størrelsen et par og tyve pct. i kalenderåret 1974.

Så er der de alt for begrænsede besparelser og de andre træk, som er en konsekvens af det storpolitiske forlig mellem regeringen og socialdemokratiet. Vi har ofte sagt vor mening om dette forlig, og jeg behøver ikke at understrege den i dag. Der er tilrettelagt en økonomisk politik, som er udelig. Den bundne opsparing eller rettere tvangsopsparingen er et afgørende led deri, og vi kan ikke tage ansvaret for denne ubrugelige politik. Når man ser på, hvad tvangsopsparingen vil give, så drejer det sig jo om promiller af det danske nationalprodukt eller den danske nationalindkomst. Tvangsopsparingen er, det er sandheden om den, en straffeekspedition af skattemæssig karakter over for familier, som ligger på en smule mere end gennemsnitsindkomster.

Jeg tror, denne lovgivning både på kort og lang sigt vil bidrage alvorligt til at lamme initiativ og måske også fremme kapitalflugt fra vort land. For en stor dels vedkommende bliver tvangsopsparingen vel effektueret ved, at man flytter penge, man i forvejen har opsparet på andre konti, ind i bindingen, eller at man undlader at foretage en frivillig opsparing, som man ellers havde haft mulighed for. Den reelle nyopsparing bliver meget lille ved tvangsopsparingen, og det mener jeg motiverer, at jeg bruger så stærkt et udtryk som at sige, at den ikke er andet end en skattemæssig straffeekspedition.

Er det nu på sin plads at tale om skatte-

mæssig? Ja, det er det, når man tænker på den lange bindingsperiode. Så kan det ikke holde at sige, at det her drejer sig om, at folk får penge placeret på en bankkonto og får dem igen nogle år efter. Med den inflations- og uovikling, vi kender, er jo en meget væsentlig brøk, måske 50 pct. eller mere, af beløbet værdiløst, når det en gang bliver frigivet. Derfor er det reelt en forøgelse af beskattningen, som gives udtryk i denne nye metode, tvangsopsparingen.

Jeg mener altså, at nationaløkonomisk har forslaget meget ringe betydning. Og ser vi privatøkonomisk på det over for hver enkelt, som rammes, vil ordningen kunne virke kolossalt uretfærdig, ikke mindst når man tænker på de mange fastlønnede, som omfattes af tvangsopsparingen, og som ikke rigtig har mulighed for at tage ekstraarbejde eller skaffe sig ekstraindtægter, og som måske ejer et parcelhus, hvor de er i forvejen hårdt ramt af den stadig skrappere ejendomsbeskatning, hvor der også er tale om skattestigning, uden at der nødvendigvis er tale om øget indtægt.

Dertil kommer, at de fleste er ramt af den i forvejen hårde progression i indkomstbeskatningen, og at mange af dem har bundet sig til afdragsordninger, det kan være parcelhus, det kan være forsikring eller pension eller så meget andet, og simpelt hen ikke kan skaffe sig udvej for at klare tvangsopsparingen, som skal betales til efteråret. Mange vil være nødt til at opgive deres bolig eller måske andre livsmål på grund af disse faktorer. Vi mener, det er en helt forkert politik at føre. Vi mener, at tvangsopsparingen er en hån mod den vælgertilkendegivelse, der fik udtryk ved sidste folketingsvalg. Det var en klar tilkendegivelse om, at nu må skattetrykket bringes til standsning og komme til at falde. Det er det modsatte, man i realiteten gør med tvangsopsparingen. Jeg kan altså tilkendegive, at det konservative folkeparti vil undlade at stemme for ændringsforslagene med undtagelse af nr. 9. Jeg kan også igen gøre det